

nie naruszają znaku towarowego ze względu na odmienny status danych towarów, to czy stanowi to używanie oznaczenia przez operatora rynku online „dla” towarów naruszających prawa własności intelektualnej w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. c) dyrektywy 89/104/EWG i art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94?

7) W razie gdy towary reklamowane i oferowane do sprzedaży na witrynach określonych w pytaniu szóstym powyżej obejmują towary, które nie zostały wprowadzone do obrotu w EOG przez właściciela znaku towarowego lub za jego zgodą, to czy aby takie używanie podlegało zakresowi art. 5 ust. 1 lit. c) dyrektywy 89/104/EWG i art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94, a nie podlegało zakresowi art. 7 ust. 1 dyrektywy 89/104/EWG i art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94, wystarczy, że reklama lub oferta sprzedaży jest skierowana do konsumentów na obszarze, dla którego zastrzeżono znak towarowy, czy też właściciel znaku towarowego musi wykazać, że reklama lub oferta sprzedaży nieuchronnie skutkuje wprowadzeniem danych towarów do obrotu na obszarze, dla którego zastrzeżono znak towarowy?

8) Czy w odniesieniu do odpowiedzi na pytania od piątego do siódmego powyżej stanowi różnicę, jeżeli używanie, któremu właściciel znaku towarowego zarzuca naruszanie prawa do tego znaku, polega na wyświetlaniu oznaczenia w witrynie samego operatora rynku online, a nie w sponzorowanym łączy?

9) Jeżeli wystarczy, że reklama lub oferta sprzedaży jest skierowana do konsumentów na obszarze, dla którego zastrzeżono znak towarowy, aby takie używanie podlegało zakresowi art. 5 ust. 1 lit. c) dyrektywy 89/104/EWG i art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94, a nie podlegało zakresowi art. 7 ust. 1 dyrektywy 89/104/EWG i art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94:

a) to czy takie używanie polega na „przechowywaniu informacji przekazanych przez usługobiorcę” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (zwanej dalej dyrektywą 2000/31/WE) lub obejmuje takie przechowywanie?

b) jeżeli używanie to nie polega wyłącznie na czynnościach podlegających zakresowi art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE, ale obejmuje takie czynności, to czy operator rynku online jest zwolniony z odpowiedzialności w zakresie, w jakim używanie polega na takich czynnościach, a jeżeli tak, to czy można przyznać odszkodowanie lub inny pieniężny środek naprawczy z tytułu takiego używania w zakresie, w jakim nie jest one zwolnione z odpowiedzialności?

c) w okolicznościach, gdy operator rynku online wie, że towary były reklamowane, oferowane do sprzedaży i sprzedawane w jego witrynie z naruszeniem zarejestrowanych znaków towarowych i że te zarejestrowane znaki towarowe prawdopodobnie nadal będą naruszane

w ten sposób poprzez reklamowanie, oferowanie do sprzedaży i sprzedaż tych samych lub podobnych towarów przez tych samych lub różnych użytkowników witryny, to czy stanowi to „faktyczne wiadomości” lub „wiedzę” w rozumieniu art. 14 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE?

10) W razie gdy usługi pośrednika, takiego jak operator witryny, były wykorzystywane przez osobę trzecią do naruszania zarejestrowanego znaku towarowego, to czy art. 11 dyrektywy 2004/48/WE⁽⁴⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (zwanej dalej „dyrektywą 2004/48/WE”) wymaga, aby państwa członkowskie zapewniły, by właściciel znaku towarowego mógł uzyskać nałożenie na pośrednika zakazu skierowanego przeciwko dalszemu naruszaniu tego znaku towarowego, w odróżnieniu od kontynuacji tego konkretnego naruszenia, a jeśli tak, jaki jest zakres takiego zakazu, który ma być dostępny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 40, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1994, L 11, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 262, s. 169.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 157, s. 45.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-300/02 AMGA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 17 sierpnia 2009 r. przez Iride SpA, dawniej AMGA SpA

(Sprawa C-329/09 P)

(2009/C 267/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Iride SpA, dawniej AMGA SpA (przedstawiciele: L. Radicati di Brozolo i T. Ubaldi, adwokaci)

Dруга strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, A2A SpA, dawniej ASM Brescia SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku wydanego w sprawie T-300/02 z uwagi na wypaczenie informacji zawartych w aktach sprawy i błąd w zakresie wniosków prawnych, jakie Sąd sformułował na podstawie tychże informacji, gdy stwierdził, że sporna decyzja⁽¹⁾ nie dotyczy Azienda Mediterranea Gas e Acqua S.p.A. (AMGA) indywidualnie oraz że skarga wniesiona przez nią w sprawie T-300/02 jest niedopuszczalna;

- stwierdzenie, że skarga wniesiona w sprawie T-300/02 jest dopuszczalna i przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji celem jej rozpoznania co do istoty zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obydwu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego żądania wnosząca odwołanie podnosi, na podstawie art. 230 akapit czwarty WE i stosownego orzecznictwa wspólnotowego, tylko jeden zarzut oparty na wypaczeniu informacji zawartych w aktach sprawy oraz na błędzie w zakresie wniosków prawnych, jakie Sąd sformułował na podstawie nieprawidłowych ustaleń zawartych w wyroku. Iride uważa w szczególności, że Sąd całkowicie wypaczył informacje, które spółka ta przekazała do oceny Sądu, aby potwierdzić kwalifikację AMGA jako rzeczywistego beneficjenta indywidualnej pomocy przyznanej na podstawie spornego systemu, której odzyskanie zostało nakazane przez Komisję. Z uwagi na wypaczenie informacji zawartych w aktach sprawy Sąd sformułował błędny wniosek prawny, że sporna decyzja nie dotyczy tej spółki indywidualnie, w związku z czym wniesiona przez nią skarga jest niedopuszczalna.

(¹) Decyzja Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Meiningen (Niemcy) w dniu 24 sierpnia 2009 r. — Frank Scheffler przeciwko Landkreis Wartburgkreis

(Sprawa C-334/09)

(2009/C 267/73)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Meiningen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Frank Scheffler

Strona pozwana: Landkreis Wartburgkreis

Pytanie prejudycjalne

Czy zgodnie z art. 1 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 i ust. 4 dyrektywy 91/439/EWG (¹) państwo członkowskie ma prawo skorzystać z uprawnienia przysługującego mu na podstawie art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439/EWG do stosowania wobec posiadacza prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie własnych przepisów krajowych w zakresie ograniczania, zawieszania, cofania lub unieważniania uprawnień do kierowania pojazdami w związku z opinią w przedmiocie zdolności do kierowania pojazdami przedłożoną przez posiadacza prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, gdy opinia ta została wprawdzie sporządzona po wydaniu prawa jazdy i ponadto opiera się na badaniu zainteresowanego przeprowadzonym po tej dacie, jednak odnosi się do okoliczności powstałych przed wydaniem prawa jazdy?

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (91/439/EWG); Dz.U. L 237, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-309/02 Acegas przeciwko Komisji, wniesione w dniu 21 sierpnia 2009 r. przez Acegas-APS SpA, dawniej Acqua, Elettricità, Gas e servizi SpA (Acegas)

(Sprawa C-341/09 P)

(2009/C 267/74)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Acegas-APS SpA, dawniej Acqua, Elettricità, Gas e servizi SpA (Acegas) (przedstawiciele: F. Ferletic i F. Spitaleri, avvocati, L. Daniele, profesor)

Dругa strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-309/02 ACEGAS APS przeciwko Komisji i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania co do istoty do Sądu Pierwszej Instancji.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego i pozostawienie decyzji o kosztach poniesionych w pierwszej instancji do rozstrzygnięcia w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.

W przypadku, gdyby Trybunał Sprawiedliwości uznał, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia co do istoty sporu: